

Teoksen tausta ja tutkimustehtävät

Pirjo Korvela & Terttu Tuomi-Gröhn

1 Yhteiskunnan ja perheiden arjen muuttuminen

Yhteiskunnalliset muutokset

Vuodenaikojen kiertokulun mukaisessa ja vuorokausirytmijä noudattelevassa ja luonnon kanssa vuorovaikutusta edellyttävässä agraariyhteiskunnassa toiminta pohjautui pitkälti vakiintuneisiin, traditionaalisiin tapoihin. Tiedot ja taidot siirtyivät isältä pojalle ja äidiltä tyttärelle. Perinteenä kulkevat, kokemustietoon perustuvat toimintatavat muuttuivat hitaasti vielä teknologisen kehityksen alkuaikoinakin (Korvela & Keskinen, 2008). Nykyisessä nopeasti muuttuvassa postmodernissa yhteiskunnassa tilanne on toinen.

Nykyisiä yhteiskunnallisia muutoksia voidaan tarkastella tulevaisuuden mahdollisia kehityssuuntia hahmottavien muutostrendien avulla (Larsen, 2006, ks. myös Pendergast ym., 2012). Informaatioteknologinen kehitys on luonut monia uusia tapoja olla vuorovaikutuksessa toisten ihmisten kanssa. Tietotekniikka on mahdollistanut työelämän muotojen monipuolistumisen. Kotona tehtävän etätöiden mahdollisuudet ovat avanneet uudenlaisen yhteydenpidon työpaikalle. Samalla kuitenkin palkattoman kotityön ja palkkatyön raja hämärtyy. Sosiaalinen media mahdollistaa jopa reaaliaikaisen vuorovaikutuksen. Teknologinen kehitys on edistänyt yhteydenpitoa ainakin määrällisesti, mutta miten on käynyt vuorovaikutuksen laadun? Viimeaikainen kehitys, jossa toimintoja on tarjolla ympärivuorokautisesti ja muun muassa kauppojen aukioloajat laajenevat, vahvistaa yhteiskunnan muutosta kohti koko ajan auki olevaa 24/7-yhteiskuntaa. Yhteiskunnan muutos lisää muun muassa perhekohtaisia päätöksiä ajankäytöstä. Yhteiskunta ei enää rajaa toimintoja samassa määrin kuin ennen. Kehityksessä on perheiden kannalta sekä hyviä että huonoja puolia. Perheet voivat vapaammin päättää, milloin käyvät kaupassa, mutta toisaalta valinnan vapaus velvoittaa suurempaan itsesääntelyyn tai perhekohtaiseen sääntelyyn ja rajojen asettamiseen. Tämä ei välttämättä ole helppoa varsinkaan, jos rajoja halutaan asettaa ympäröivästä yhteisöstä poikkeavalla tavalla.

Yksilöllistyminen on myös keskeinen yhteiskunnallinen trendi. Tilastoinnissa se näkyy kotitalouksien määrän kasvamisena ja keskikoon pienemisenä. Tämä tarkoittaa yksinasuvien määrän lisääntymistä. Samaa aikaan, kun väestö on kasvanut 1990-luvulta vuoteen 2011 mennessä

400 000 henkilöllä, perheväestön määrä on puolestaan vähentynyt 30 000 henkilöllä (Tilastokeskus 2012). Yhden henkilön kotitalouksien määrän lisääntyminen ei johdu välttämättä siitä, että perheellistymisen arvo vähenisi, vaan ihmiset jäävät yhä enemmän yksin sen takia, että elinikä pitenee, ihmiset ikääntyvät ja leskeytyvät, samoin kotona asumisen aika pitenee, kun palvelu- ja hoitopaikat vähentyvät. Avio- ja avoerot kasvattavat kotitalouksien kokonaismäärää, kun yksi kotitalous jakautuu kahteen talouteen, lähivanhemman ja lasten perheeseen ja etävanhemman talouteen.

Yksilöllistymiskehitys näkyy erilaisten asioiden arvostamisena ja käytänteissä tapahtuneina muutoksina. Kehitys vähentää sosiaalisten, yhteisesti muodostuneiden normien merkitystä toimintaa suuntaavina tekijöinä. Nämä asiat muuttuvat yksilöllisesti ratkaistaviksi. Muutos tarkoittaa myös sitä, että tradition merkitys vähenee elämäntulkua ohjaavana ja määräävänä tekijänä. Tällöin tulee mahdolliseksi rakentaa yksilöllisesti määriteltävä ja ratkaistava, oma elämäntulkku. Vapaus päättää omista elämäntulkun valinnoista lisää yksilöllisiä mahdollisuuksia, mutta samalla heikkenee tradition mahdollistama tuki.

Väestön ikääntyminen lisääntyy, kun elinikä pitenee ja syntyvyys vähenee. Suomessa ollaan huolissaan valtiontalouden kannalta niin sanotun yhteiskunnallisen huoltosuhteen heikkenemisestä. Tämä puolestaan aiheuttaa haasteita yhteiskunnallisten hoivapalvelujen järjestämiseen ja eläkkeiden maksamiseen. Yhteiskunnallisissa tarkasteluissa väestön ikääntyminen nähdään tavallisesti negatiivisena asiana. Ikääntyvien määrän kasvu nähdään uhkana, lisääntyvänä kulueränä yhteiskunnalle. Keskusteluista unohdetaan helposti ikääntymisen positiiviset vaikutukset. Ei nähdä sitä, mitä ikääntyvät tekevät, miten paljon he auttavat lapsiaan ja hoitavat lapsenlapsiaan, miten paljon toimivat puolisoitensa omaishoitajina ja antavat naapuriapua. Palkattomana työnä nämä tehtävät eivät näy kansantalouden kirjanpidossa ja unohtuvat siten päätöksenteossa.

Perheiden muuttuminen

Yhteiskunnan rakenteiden ja työelämän lisäksi myös perheet ja kotitaloudet ovat muutoksessa. Perheen muoto ei ole enää yksiselitteinen (Beck-Gernsheim, 2002). Sadan vuoden takaisista useista sukupolvia käsittäneistä suurperheistä sekä usean perheen muodostamista yhteisistä ruokakunnista siirryttiin 1950- ja 1960-luvuilla uudenlaisen perheihanteen ja työperäisen maassa muuton seurauksena vanhemmista ja heidän lapsistaan muodostuviin ydinperheisiin. Kehityksen myötä avioerojen seurauksena alkoi syntyä yhden vanhemman perheitä. Myöhemmin 1990- ja 2000-luvuilla uusperheet alkoivat yleistyä, kun avioerot lisääntyivät. Sinänsä uusperhe ei ollut mikään uusi ilmiö, sillä olihan leskeksi jäämisen ja avioerojen jälkeen muodostunut uusia perhekokoonpanoja jo aiemminkin äiti-, isä- ja sisarpuolinen. Utta on nykyisin se, että lapsilla on samanaikai-

sesti useita koteja: lähivanhemman kanssa eletävä pääasiallinen koti, etävanhemman niin sanottu vierailukoti tai kaksi samanvertaista kotia vuoroasumisineen. Molemmissa kodeissa saattaa oman vanhemman ja sisarusten lisäksi olla äiti- tai isäpuoli lapsineen, jotka tuovat tullessaan myös uusia isovanhempia. (ks. myös Castrén & Höglbacka, 2014.) Toisaalta nuorten muodostamat perheet saattavat olla löysiä kaveruusliittoja. Vaaranen (2006) käyttää käsitettä kevytsuhde. Niistä puuttuvat perinteisen intiimin parisuhteen merkit: läheisyys, välittäminen, luottamus, me-identiteetti ja sitoutuminen. Nuoret saattavat muuttaa yhteen tositarkoituksella, mutta suhde ei syvene, koska kumpikin suojaa omaa yksityisyyttään ja peittää syvimmät ajatuksensa. Elämäkumppanit vaihtuvat kiihtyvässä tahdissa. Tällaista elämää kutsutaan peräkkäisten parisuhteiden ketjuttamaksi arjeksi.

Kaikki nämä muutokset tekevät perheen määrittelyn vaikeaksi ja elämäntavan muotoutumisen monimutkaiseksi. Perhe ei rajaudu vain samassa taloudessa asuvien jäsenten yhteisöksi, niin sanotuksi ydinperheeksi, sillä yksinasuva etävanhempi mieltää itsensä ja muualla asuvat lapsensa perheeksi tai yksinasuva, lapseton sinkku itsensä ja muualla asuvat vanhempansa tai sisaruksensa perheeksi (Paajanen, 2007). *Tässä teoksessa perhe ymmärretään väljästi erilaisina yksiköinä, jotka koostuvat emotionaalisten siteiden avulla yhteenkuuluvista jäsenistä ja jotka elävät yhdessä tai useammassa eri paikassa.*

Samalla myös perheen olemusta koskevat käsitykset ovat muuttuneet. Vaihdellen ovat olleet vallalla perheen tai yksilöiden näkökulmaa korostavat käsitykset (Jallinoja, 2006, s. 264–267). Kaikkien sellaisten käsityksien ja toimien, jotka pyrkivät vahvistamaan perhettä, voidaan katsoa edustavan familistisia perhekäsityksiä (Jallinoja, 1985, s. 21–22). Familistinen perhekäsitys korostaa suhteen kestävyyttä, perhekeskeisyyttä ja virallista avioliittoa. Lasten saamisen nähdään vähentävän perheen jäsenten egoismia. (Jallinoja, 1984, s. 57.)

Individualismi korostaa perheen sijaan yksilöllisiä vapauksia. Individualismin ulkoisiksi tunnusmerkeiksi Jallinoja (1984, s. 57) nimeää aikuisiän naimattomuuden, pienen lapsiluvun sekä avioliiton ja avioeron. Aikuisiän naimattomuus perustuu itsensä kontrollointiin, jota on helpompi hallita kuin kokonaista perhettä. Pieni lapsiluku on puolestaan niin vanhempien kuin lastenkin etu: yksi lapsi saa enemmän huomiota perheessä, kun huomiota ei tarvitse jakaa useammalle. (emt., s. 57.) Individualistien mukaan ihminen rakastuu elämänsä aikana usean kerran, joista jokin liitto päättyy avo- tai avioliittoon. Avioeroja ei paheksuta, jos eläminen parisuhteessa on ajautunut umpikujaan. Molempien vanhempien työssäkäyntiä korostetaan ja sitä pyritään tukemaan erilaisin keinoin. (Jallinoja 1984, s. 44, 55.)

Jallinojan (2006, s. 266) mukaan perhekäsitykset muuttuvat voimien ja vastavoimien sykäyksiä. Uusfamilismi näyttää näin syntyneen individualismin kritiikkinä, eli yhteiskunnalliset ongelmat ajatellaan indivi-

dualismin seurauksiksi. Toisaalta individualismi syntyy familismin vasta-reaktiona. On tietenkin syytä korostaa, että samanakin ajankohtana ihmiset päätyvät erilaisiin ratkaisuihin. Lisäksi viime aikoina on syntynyt uusi moderni familismi (Jallinoja 2006, s. 269), jossa yhdistyy familismin ja individualismin ihanteita. Siinä korostetaan yksilöllistä valinnanvapautta aiempaa enemmän. Modernin perheen ratkaistavaksi jää, painottuuko perheessä enemmän individualismi vai familismi. (Jallinoja, 1984, s. 74; Jallinoja, 2006, s. 131.)

Monet tutkijat ovat jäsentäneet perheen ja yksilön elämänkulun useina toisiaan seuraavina vaiheina (esim. Bengtson & Allen, 1993; Duvall, 1957; Price, McKenry & Murphy, 2000; Pratt & Fiese, 2004). Vaikka vaiheiden kuvauksissa on eroja, tutkijat ovat yhtä mieltä siitä, että vaiheesta toiseen siirrytään erilaisten kriisien tai kehitystehtävien kautta. Kehitystehtävät ja kriisit synnyttävät uudenlaista toimintaa perheessä, mikä voi näkyä muun muassa rytmien muutoksena vaiheesta toiseen siirryttäessä. Merkille pantavaa on, että päivittäiset rytmit näyttävät häiriintyvän perhe-elämän turbulenteissa kriisivaiheissa. Keskeinen kysymys kuuluukin, miten uudet rytmit ja toimintakäytännöt muotoutuvat perhetilanteen muuttuessa.

Seuraavassa tarkastellaan muutamia esimerkkejä suomalaisten perheiden siirtymävaiheissa kohtaamista ongelmista. Lastenneuvolat ovat viime aikoina huomanneet, että vastasyntyneiden lasten vanhemmat eroavat yhä enemmän lapsen syntymän ja ensimmäisen ikävuoden välillä. Vaaranen (2006) arvelee, että uuden elämäntilanteen myötä syntyvät, rajoitettaviksi koetut rutiinit ja muuttuvat rytmit osoittautuvat nuorille vanhemmille ylivoimaisiksi. He kipuilevat sukupuolen mukaan epätasaisiksi muodostuvien rytmien kanssa: äidin on muutettava rytmiään vauvan hoitoaikataulun mukaan, mutta isä saattaa jatkaa elämää niin kuin ennenkin.

Perhe-elämän ja työn yhdistäminen on laajalti tunnustettu ongelma, erityisesti päiväkotij- ja kouluikäisten lasten perheissä (ks. esim. Salmi & Lammi-Taskula, 2004; Gupta, 2007; Minnotte ym., 2007; Sallinen ym., 2007; Lammi-Taskula, 2007; Korvela & Keskinen, 2008; Rönkä, Malinen & Lämsä, 2009; Ochs & Kremer-Sadlik, 2013). Viimeaikaiset yhteiskunnan muutokset ovat entisestään vaikeuttaneet perhe-elämän ja työn yhteensovittamista. Tällaisia muutostekijöitä ovat muun muassa epätyypilliset työsuhteet, työn epävarmuus, henkinen kuormittavuus, työaika-autonomia ja ylityöt.

Yhteensovittamisen ongelmiin törmätään erityisesti niin sanottuina ruuhkavuosina myös lasten näkökulmasta. Monet alle kouluikäiset lapset viettävät suurimman osan valvellaolon ajastaan päiväkodissa. Lapsille tämä merkitsee päiväkodin (työn) ja kotielämän (vapaa-aika) yhteensovittamista vanhempiensa tapaan (Kyrönlampi-Kylmänen, 2007). Vanhempien työaika ja sen muuttuminen muuttaa myös lasten päivärytmiä. Suomalaisen varhaiskasvatuksen neuvottelukunnan raportti (STM, 2008) kiinnittääkin huomiota siihen, että lasten hyvinvointi edellyttää vanhempien joustavampia työaikoja.

Kiireisen työn jättäminen ja eläkkeelle siirtyminen ei sekään aina merkitse tasapainoista elämänvaihetta, koska rytmi muuttuu yhtäkkiä kii-reestä joutilaisuuteen. Miten perhe-elämä ja rutiinit muodostetaan uu-dessa tilanteessa? Aviopuoliset saattavat siirtyä eläkkeelle eri aikoihin, mikä saa aikaan eriytymisen perheen sisälle.

Vanhusväestön määrä kasvaa Suomessa nopeasti. Ennusteiden mukaan vuonna 2030 joka neljäs suomalainen on yli 65-vuotias, joten vanhusten hyvinvointi ei ole vähäpätöinen asia. Mikä merkitys päivittäisellä rytmillä on vanhusten itsenäisen selviytymisen kannalta? Aiemmat tutkimukset osoittavat, että päivittäisen rytmien säilyttäminen eli toimintojen jatkuvuus saattaisi tasapainottaa vanhusten elämää (Andersson, 2007). Päivärytmien hajoaminen saattaa puolestaan olla merkki itsenäisen asumisen vaikeutu-misesta (Haverinen & Korvela, 2006).

Päivittäisten rytmien merkitys

Korvelan (2003) tutkimuksen mukaan päivän toimien rytmittyminen toi-siaan loogisesti seuraaviksi jaksoiksi, sekvensseiksi, muodostaa säännön-mukaisen rakenteen, joka toimii arkipäivän tukena. Samanlaisuus tuo päi-vään turvallisuutta. Rutiineja pidetään usein rajoittavina ja haitallisina, mutta tietyssä määrin tutut perherytmit luovat ennustettavuutta ja täten lisäävät erityisesti lasten ja vanhusten turvallisuuden tunnetta. Rutiinit ovat automatisoituneita prosesseja, jotka eivät vaadi keskittynyttä ajatte-lukapasiteettia ja vapauttavat näin resursseja mielen muihin toimintoihin. Päivän rutiinien ja toimintojen ajallinen järjestäytyminen luo rytmien, joka toistuessaan automatisoituu rutiinien tapaan. Jos tukea antava rytmi puut-tuu, perheenjäsenten voimavarat kuluvat päivän tilanteiden kohtaamiseen, selvittelyyn, pikaiseen toiminnan suunnitteluun ja niihin liittyviin neuvot-teluihin (ks. esim. Korvela & Kaartti, tämä teos).

Rytmejä ja rutiineja on tutkittu toki aiemminkin. Kiser ym. (2005) sa-moin kuin Denham (2002) päättelivät, että rutiinit voivat vaikuttaa myön-teisesti lasten ja perheiden hyvinvointiin. Aiemmat rutiineja ja rituaaleja koskevat tutkimukset ovat kuitenkin keskittyneet lähinnä aikasidonnaisiin ja luonteeltaan syklisiin toimintoihin kuten nukkumaanmenoon ja ruo-kailu- ja jouluritualeihin (esim. Fiese ym., 2002; Mason & Muir, 2013).

Shove, Panzar ja Watson (2012) tarkastelevat tutkimuksessaan ar-jen käytäntöjä, niiden muuttumista ja pysyvyyttä (ks. myös Aalto & Var-jonen, tämä teos). Ajankäyttöaineistoja analysoimalla voidaan selvittää, mitä tehdään mihinkin aikaan, kuinka paljon eri toimintoihin käytetään aikaa, kenen kanssa ja missä ollaan. Näin saadaan hyvinkin tarkkaa tie-toa ihmisten ajankäytöstä. Nykyiset ajankäyttöaineistot tekevät mahdolli-seksi tarkastella ajankäyttöä aiempaa monipuolisemmin. Tässä teoksessa käytetään toimintojen ajoittumista koskevia tietoja ja kuvataan päivittäi-

siä rytmejä. Rytmien ottaminen mukaan perinteisten ajankäytön kuvaustapojen ohelle havainnollistaa toimintojen sijoittumista päivään sekä lisää ymmärrystä arjesta ja sen hallinnasta. Rytmeillä tarkoitetaan siis sitä, miten erilaiset toiminnot sijoittuvat päivän mittaan, kuten milloin nousetaan ylös, ruokaillaan ja käydään töissä. Aiemmat ajankäyttötutkimuksen rytmitietoja hyödyntäneet tutkimukset ovat keskittyneet yksittäisiin toimintoihin. Kaikkien toimintojen ajoittumista ja keskinäistä lomittumista päivän mittaan ei aiemmin juuri ole tutkittu. Tässä teoksessa selvitetään sekä yksilö- ja perhetason että väestötason kollektiivisia rytmejä ja niiden muodostumista.

Arki rakentuu erilaisista välttämättömistä toiminnoista ja vapaavalintaisista, esimerkiksi harrastusluontoisista toiminnoista. Toimintojen rakentuminen suhteessa toisiinsa muodostaa arkirytmiejä. Yksinkertaisimmillaan arjen rytmiä määritelmä voidaan tässä tutkimuksessa kiteyttää seuraavasti: *arjen rytmit muodostuvat, kun toiminnot järjestyvät ajallisesti suhteessa toisiinsa tiettyyn toistuvaan (ja säännönmukaiseen) järjestykseen*. Arjen rytmiä tutkimisen merkitys paikantuu kodin arjen tutkimukseen (Korvela 2003), jossa havaittiin videoaineistoa aineistolähtöisesti analysoimalla, että arkipäivä muodostuu erilaisista, ajallisesti toisiaan seuraavista vaiheista, jotka nimettiin *sekvensseiksi* englanninkielistä *sequence*-käsitettä mukailleen. Sekvensseistä tulee tietynlaisia sen perusteella, että niitä on aina edeltänyt jokin toinen sekvenssi. Vaikka sekvenssit ovat omanlaisiaan ja toteuttavat tiettyä omaa kulkuaan, ”ohjelmaa” tai tehtävää, ne eivät ole siinä mielessä itsenäisiä ja toisistaan erillisiä, että niiden sijainti päivän kulussa voitaisiin sekoittaa vapaasti tai ratkaista vaikka arpomalla (Korvela, 2011, s. 219).

Arkipäivän rakentumista toisiaan seuraavista sekvensseistä nimitetään päivän sekvenssirakenteeksi (Korvela 2003). Tällainen perusrakenne toistuu päivästä toiseen pääpiirteissään samanlaisena. Yksittäisissä päivissä tulee väistämättä muutoksia sekvenssirakenteeseen, mikäli päätetään tehdä tai tapahtuu jotakin tavallisuudesta poikkeavaa. Samanlaista elämänvaihetta elävissä perheissä rakenne kuitenkin toistuu samantyyppisenä. Toistuvuus luo päivään tuttuuden, ennakoitavan rytmin, jota kutsutaan päivärytmiksi (Korvela, 2011, s. 219).

Päivärytmi on arjen tukirakenne, joka helpottaa arjen jouhevaa etenemistä ja sujumista (Korvela 2003). Esimerkiksi jokin sovittu viikoittainen tapaaminen tai tapahtuma kodin ulkopuolella on helpompi pitää mielessä, jos se ajoittuu aina samaan viikonpäivään ja samaan kellonaikaan. Mikäli tapahtuman ajankohta vaihtelee satunnaisesti, se joudutaan aina erikseen rakentamaan osaksi kyseessä olevaa päivää. Arjen rytmeihin kuuluu ajallisella ulottuvuudella tarkasteltuna erilaisia rytmejä, kuten päivärytmiä, viikkorytmiä, kuukausi- ja vuosirytmieitä. Tapahtumien rutinoituminen osaksi päivä-, viikko-, kuukausi- tai vuosirytmieitä rakentaa arjelle tukirakenteen eli kiinnittää tavallaan merkkipaaluja sopivalla tavalla rytmittämään arjen tapahtumia kiinteiksi ja liikkuviksi palasiksi. Mitä enemmän arjes-

samme on kiinteitä paaluja, sitä tukevampi se on. Jos taas arjessamme on niin paljon kiinteitä osia, että liikkuville ei jää enää sijaa, arkemme voi olla jopa liian jäykkää (Jonsson 2006). Nämä kiinteät osat voivat olla sekä kodin sisäisiä, perheen kesken muodostuneita, että yhteyksiä kodin ulkopuolelle. (Korvela, 2011, s. 219–220.)

Toisaalta arkitoiminta ei kuitenkaan ole pelkkiä automatisoituneita rutiineja, vaan sisältää jatkuvasti uusien ongelmien kohtaamista, ratkaisujen hakemista niihin ja neuvotteluja. Arkipäivän ajattelun monimutkaisuus on havaittu monissa psykologisissa ja kasvatustieteellisissä tutkimuksissa (Rogoff & Lave, 1984; Resnick, 1987; Tuomi-Gröhn, 2008). Erityisesti todellisissa arkipäivän käytännön tilanteissa tehdyt tutkimukset osoittavat, että rutiineiksi luokitellut työtkin sisältävät monimutkaista ajattelutoimintaa (Lave, Murtough & de la Rocha, 1984).

Mitä nämä tutkimukset osoittavat? Arki on paitsi turvallisuutta tuottavia rutiineja myös tehokasta käytännön ongelmien ratkaisua erityisesti elämän murroskohdissa, kun vanhat rytmit ja rutiinit eivät enää toimi vaan on luotava uusia rutiineja ja rytmejä (Tuomi-Gröhn, 2008). Taitava arkiongelmiin selvittäminen hyödyntää ympäristön antamia vihjeitä ja löytää joustavia ratkaisuja uusissa tilanteissa. Se antaa meille hyvän syyn tutkia perhe-elämää erilaisissa muutosvaiheissa, joissa uusia joustavia ratkaisuja tarvitaan.

2 Arki tutkimuskohteena

Felski (1999–2000) kysyy: mihin arki tarkkaan ottaen viittaa? Hänen mukaansa se näyttää ensi silmäyksellä olevan kaikkialla eikä kuitenkaan missään. Tämä johtuu siitä, että sillä ei ole selviä rajoja, sitä on vaikea identifioida, se on oudosti pakeneva. Tämä kaikki vaikeuttaa arjen ymmärtämistä. Tämän kirjan tekijät ovat kuitenkin vakuuttuneita siitä, että perheen arki voidaan tavoittaa erilaisin tutkimusottein ja tutkimusmenetelmin.

Mitä arki sitten on ja miten sitä voidaan tutkia?

Henri Lefebvren mukaan (1991, s. 97) arjen maailma tarkoittaa arjen tuottamista, praksista ja poiesista. Termi on lainattu Aristoteleelta, ja ne viittaavat toisaalta *spirituaaliseen* tuottamiseen (Levebre, 2000/1971, s. 31), joka tarkoittaa sosiaalisen ajan ja paikan tuottamista, toisaalta *materiaaliseen* tuottamiseen tai erilaisten esineiden tekemiseen. Ihminen tuottaa koko ajan sosiaalista toimintaa ja sosiaalisia suhteita. Tämä on kaiken inhimillisen toiminnan perusta, historiallinen kehitysprosessi, joka ilmenee erilaisissa kulttuurin muodoissa. Myös materiaallinen, konkreettinen toiminta liittyy arjen tuottamiseen, vaikka siihen on kiinnitetty vähemmän huomiota. Käytämme erilaisia materiaalisia välineitä ja artefakteja kohdates-

samme arjen haasteita. Arkitodellisuuden tuottaminen ei määräydy mistään ulkopuolelta, vaan rakentuu päivittäisissä toiminnoissa ja käytännöissä (Burkitt, 2004, s. 211–212). Se sisältää arjen toimintaprosessit, joissa käytetään hyväksi materiaaleja, välineitä ja vuorovaikutusta toisten ihmisten kanssa. Arjen tuottaminen ei rajoitu kotiympäristön arkisiin askareisiin; termi ei myöskään aseta vastakkain kotielämää ja työtä, kodin ja julkisen elämän aluetta, rutiinitöitä tai luovaa toimintaa. Arkielämä sisältää kaikki nämä elämänalueet ja niiden väliset suhteet (ks. myös Salmi, 2004).

Edellä kuvattu ei kuitenkaan tarkoita sitä, etteivätkö yhteiskunnalliset rakenteet vaikuttaisi yksilön arkeen ja toimintaan. Dahlström (1987, s. 98) määrittelee arkielämän tavallisten ihmisten välittömäksi maailmaksi. Se on toistuvaa ja syklistä, ja sen tehtävänä on inhimillisen elämän uusintaminen. Sen vastapuolena on yhteiskunnallinen elämä – sen poliittiset, kulttuuriset ja taloudelliset instituutiot, jotka ovat järjestelmän keskuksena, ja arkielämä on periferiassa.

Salmen mukaan (2005) Dahlströmin määritelmässä on kuitenkin ongelmallista se, että tavallisten ihmisten arkielämä ja yhteiskunnalliset rakenteet asetetaan vastakkain. Ei ole kysymys vastakohtista, vaan arkielämän ja yhteiskunnallisten rakenteiden välisestä suhteesta. Hänen mukaansa inhimillinen toiminta ja sitä muovaavat yhteiskunnalliset rakenteet ovat vastavuoroisessa yhteydessä toisiinsa. Säännöt ja merkitykset muovaavat erilaisia arjen toimintoja ja tekevät ne mahdollisiksi, ja samaan aikaan inhimillinen toiminta uusintaa rakenteita.

Salmen (2004) mukaan Dahlströmin arjen määritelmän toisena ongelmana on, että se pitää osa-alueita hierarkkisina: yhteiskunnalliset instituutiot ovat keskuksessa ja arkielämä periferiassa. Määritelmä on staattinen, sillä varsinainen toiminta eli ”keskustan” ja ”periferian” välinen interaktio puuttuu. Niinpä tarvitaankin sellaista tutkimusta, joka ottaa huomioon jatkuvan liikkeen eri toimijoiden ja rakenteiden välillä, samoin kuin erityyppisten toimintojen välillä. Myös aikapolitiikan käsitteen Suomeen tuonut Liisa Horelli (2012) kuvaa arjen hallintaa moniulotteisten prosessien hallinnaksi, jolla ihmiset muokkaavat yhteiskunnan rakenteellisia ehtoja ja arjen infrastruktuuria eleyksi elämäksi. Tässä teoksessa *arkielämä ymmärretään yhteiskunnallisten rakenteiden ja päivittäisten toimintojen välisenä jatkuvana vuorovaikutuksena, joka on pohja sekä toimintojen vakaudelle että niiden muutokselle*.

Perheiden ja erilaisten kotitalouksien toiminnan tutkiminen arjen ja arkielämän käsitteillä paikantuu Suomessa 1980-luvun lopulla alkaneeseen sosiologiseen keskusteluun (ks. tarkemmin Salmi, 1991a, 1991b, 2004), jossa Salmi joutui kotona tehtävää ansiotyötä tutkiessaan etsimään käsitteellisiä välineitä, jotka ylittävät työn ja perhe-elämän välisen kahtiajaon ja auttavat tarkastelemaan ihmisten elämää kokonaisuutena (Salmi, 1991a). Hän määrittelee arkielämän tanskalaiseen sosiologiaan Birte Bech Jørgenseniin (1988) viitaten seuraavasti: ”arkielämä ei ole kehys sille, mitä ihmiset te-

kevät” vaan arkielämän ehtojen muokkaaminen eletyksi elämäksi ”tuottaa arkielämää”. Salmi kiteyttää arkielämän määrittämisen sijasta prosessiksi: ”arkielämän käsitteellistäminen ei ole tietyn kohteen sisällön etsimistä, vaan tuon arkielämää tuottavan prosessin hahmottamista” (Salmi, 1991b, s. 248). Kotitalouksien arkea on tutkittu pitkään myös erityisesti kotityön käsitteenä samoin kuin taloudellisena, tuottavana toimintana. Sitä on tutkinut esimerkiksi taloustieteilijä Laura Harmaja 1940- ja 1950-lukujen vaihteesta lähtien. (Varjonen & Aalto, 2005, s. 2–3; ks. myös Heinonen, 1998, s. 11, 98–107.) Tähän samaan kotityön tutkimisen traditioon kuuluu myös Varjosen (1991) tutkimus, jossa havainnoitiin maatalon emäntien kotona tapahtuvaa toimintaa ja työprosesseja. Varjosen tutkimusta voidaan pitää myös eräänlaisena arkielämän etnografisen tutkimuksen pioneerina.

Arkielämän tutkimisen lähestymistapa on vahvistunut Suomessa viimeisten viidentoista vuoden aikana kasvatustieteellisessä tutkimuksessa (esim. Haverinen & Martikainen, 2004; Kyrönlampi-Kylmänen, 2007), erityispedagogiikan alueella (esim. Määttä, 1999, Sume, 2008), käyttäytymistieteellisessä erityisesti perhepsykologisessa tutkimuksessa (esim. Rönkä ym., 2009; Malinen, 2011), sosiaalitieteiden parissa (Jokinen, 2005; Törrönen, 2012) ja kotitaloustieteellisessä tutkimuksessa (Korvela, 2003; Janhonen-Abuquah, 2009; Korvela ym., 2009). Kotitaloustieteessä on kehitetty 1990-luvun alusta lähtien kokonaisvaltaista arjen tutkimisen lähestymistapaa, kuten arjen hallinnan teoriaa (Haverinen & Korvela, 1994a, 1994b). Haverinen (1996) kiteytti arjen hallinnan sitä käsittelevässä filosofisessa tutkimuksessaan kotitalouden toiminnan tavoitteeksi. Siinä arki voidaan nähdä kotitalouden toimintana, joka muodostuu erilaisista vuorovaikutussuhteista materiaalisesta ja sosiaalisesta elämästä sekä luonnon ja rakennetun ympäristön kanssa. Jokinen (2005) on lähestynyt suomalaisten perheiden arkea kotityön, työelämän läsnäolon ja sukupuolten välisen työnjaon näkökulmasta. Muun muassa Felskiin (1999–2000) nojautuen Jokinen määrittelee arkisen viiteen ulottuvuuteen: toistoon, kodintuntuun, tavanmukaisuuteen, taipumukseen vahvistaa totunnaisia sukupuolitapoja ja kykyyn muuntaa ulkoisia pakkotahteja omilta tuntuviksi rytmeiksi (Jokinen, 2005, s. 16). Törrönen (2012) määrittelee arkisen hyvinvoinnin kotiin ja läheisiksi koettujen ihmisten vuorovaikutukseen liittyväksi käsitteeksi. Se sitoo yhteen perheen hyvinvoinnin kokonaisuutta, johon liittyvät perheen talous, sosiaaliset suhteet ja mahdollisuus toteuttaa itseään. Hän määrittelee arjen hetki hetkeltä ja tilanne tilanteelta syntyvänä toiminnan prosessina, joka tuottaa uusia tilanteita. (Törrönen, 2012, s. 10.)

Korvela ja Rönkä esittelevät arkielämän lähestymistapaa yhtenä perhetutkimuksen suuntauksena, joka avaa näkyville mahdollisimman konkreettisesti ihmisten arjen moninaisten sisältöjen yhteenkietoutuneisuuden ja erilaisten tilanteiden monimutkaisen luonteen (Korvela & Rönkä, 2014). He määrittelevät perheen arkielämän prosessiksi, jota perheenjäsenet muokkaavat ja saavat aikaan ajallisesti ja paikallisesti yhdessä ja erik-

seen erilaisten materiaaalisten ja mentaalisten välineiden sekä sosiaalisten suhteiden avulla.

Poliittisilla päätöksillä voidaan muuttaa yhteiskunnan kollektiivisia rytmejä, kuten vanhempien työajan joustavuutta, päiväkotien tai kauppojen aukioloaikoja, jotka puolestaan vaikuttavat yksilöiden ja perheiden arkeen. Ymmärtääksemme paremmin sosiaalisten rakenteiden ja perheiden päivittäisten toimintojen suhdetta on tämän kirjan yhtenä tavoitteena selvittää, *millaisia kollektiivisia käytäntöjä on luotu tai muodostunut Suomessa väestötasolla ja miten nämä kollektiiviset mallit ovat muuttuneet viime vuosikymmeninä.*

Suomessa arkipäivän toimintoja on tutkittu ajankäyttötutkimusten avulla jo lähes puolen vuosisadan ajan (Pääkkönen, 2012). Ajankäyttötutkimukset eivät kuitenkaan sellaisenaan kuvaa arjen rytmittymistä ja varsinaista *arjen tuottamista*, niitä komplisoituja toimintaprosesseja, joissa toimintoja tapahtuu päällekkäin ja rinnakkain siten, että toimijat hyödyntävät erilaisia välineitä ja ihmissuhdeverkostoja. Ajankäyttötutkimukset eivät siis sellaisenaan kuvaa sitä, miten uusia toimintatapoja tuotetaan arjen murroskohdissa.

3 Tämän teoksen tavoitteet

Tässä kirjassa esiteltävä tutkimus on saanut innoituksensa kahdesta aikaisemmasta tutkimuksesta, joita on kuvattu teoksissa *Yhdessä ja erikseen – perheenjäsenten kotona olemisen ja tekemisen dynamiikka* (Korvela, 2003) ja *Reinventing art of everyday making* (Tuomi-Gröhn, 2008). Kummassakin projektissa arkielämä nähdään prosessina, jota kukin yksilö ja perhe tuottaa ja konstruoi jatkuvasti (Lefebvre, 2000/1971). Korvela (2003) kehitti tutkimusmenetelmän, jolla lapsiperheen sosiaalisen ja materiaalisen tuottamisen sisältävää, monipuolista arkea on mahdollista tutkia systemaattisesti. Analyysi paljasti toiminnan rakentuvan eri perheissä samanlaisina ilmenevien sekvenssien avulla. Sekvenssi-käsite kuvaa arjen ymmärtämistä ja hahmottamista rakennelmana, jossa arkipäivä koostuu toisiaan loogisesti seuraavista vaiheista (sequences). Tästä löydöksestä kehitettiin sekvenssimenetelmäksi kutsuttu työmuoto, jonka avulla perheitä autetaan jäsentämään ajeltavaa arkeaan (Korvela, Saarilahti & Sekki; Fågel ym. 2011). Terttu Tuomi-Gröhnin (2008) johtaman tutkimusprojektin painopisteenä oli arjen materiaallinen tuottaminen.

Edellä mainitut tutkimukset ja teoreettiset pohdinnat osoittavat tarpeen tutkia perheiden arkipäivän toimintoja 1) ei vain yhdessä (Korvela, 2003) vaan useammassa kriittisessä siirtymävaiheessa, 2) ei vain materiaalisen tuottamisen (Tuomi-Gröhn, 2008) vaan myös sosiaalisen tuottamisen ja niiden välisen yhteyden näkökulmasta ja 3) ei vain perheen vaan kaikilla yhteiskunnan tasoilla: yhteiskunnan, perheen ja yksilön.

Tämä teos keskittyy tutkimaan perheen arkipäivän rytmien ja käytäntöjen muuttumista muutamissa perhe-elämän kriittisissä siirtymävaiheissa. Tutkimuksen kohteena ovat 1) perheen muotoutumisen vaihe, joka sisältää ensimmäisen lapsen syntymän, 2) niin sanotut ruuhkavuodet, jotka sisältävät eri elämänalueiden yhdistämisen, vanhempien hektisen työelämän, perhe-elämän kouluikäisten lasten kanssa ja mielekkäät harrastukset sekä 3) eläkkeelle siirtyminen ja vanhuus.

Koska ihmisten arkielämä on ilmiönä hyvin laaja ja sisältää monia tasoja ja näkökulmia sekä on monien tieteenalojen tutkimusintressien kohteena, voidaan arkea lähestyä ja tutkia monista näkökulmista ja tasoista käsin. Toiminnan näkökulmasta tarkasteltaessa arkea voidaan lähestyä yksilöiden toiminnan näkökulmasta, perheenjäsenten keskinäisen toiminnan näkökulmasta sekä yksilöiden, perheiden, ympäröivien yhteisöjen ja yhteiskunnan välisten vuorovaikutussuhteiden näkökulmasta. Arkea voidaan lähestyä myös laajenevan virtuaalisen vuorovaikutuksen näkökulmasta. Perheenjäsenten virtuaalinen vuorovaikutus erilaisten yhteisöjen kanssa laajenee aina globaalille tasolle saakka. (ks. myös Rönkä & Korvela, 2009; Turkki, 1999.) Monitasoisen toiminnan ja vuorovaikutuksen ohella arjen elämisessä on myös läsnä kokemuksellinen taso, esimerkiksi, miten yksilöt itse kokevat elämänsä ja arkinsa sekä miten kokemus arjen elämisestä liittyy hyvinvoinnin kokemiseen (kuvio 1).

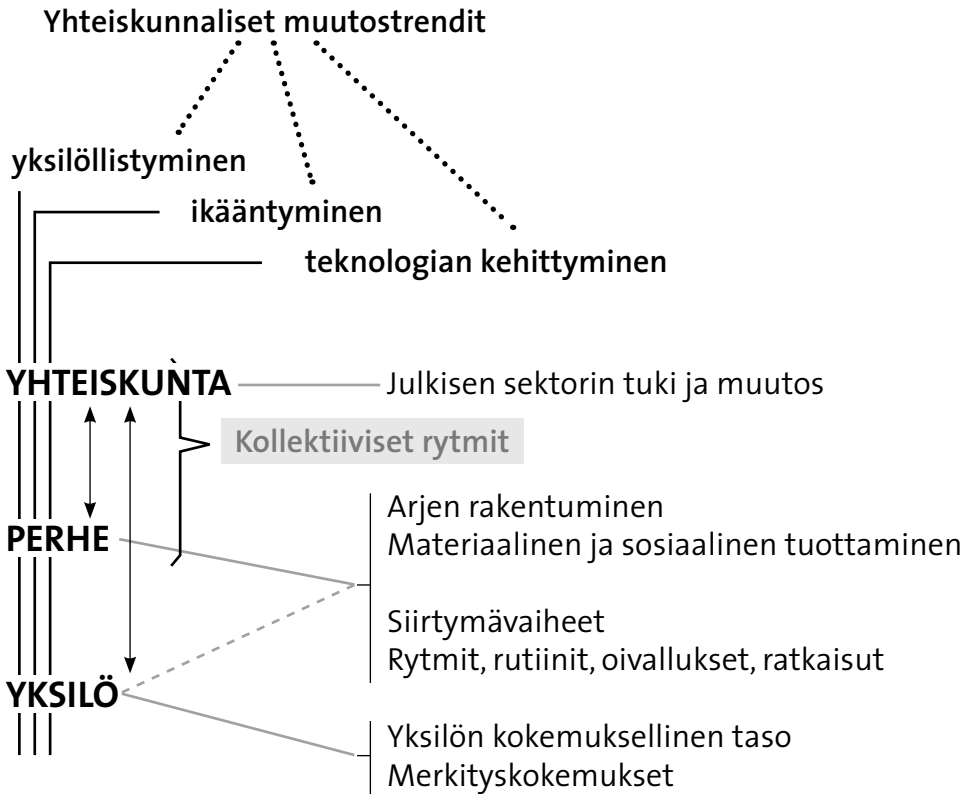
Teos sisältää kolme analyttistä tasoa: 1) Yhteiskunnan taso, kollektiiviset rytmit: Miten päivittäisten arkitoimintojen rytmit ovat muuttuneet erilaisissa elämänsä siirtymävaiheissa Suomessa väestötasolla vuosina 1979–2010? Ovatko esimerkiksi työssäkäynti, ateriointi ja nukkumaanmeno siirtyneet väestötasolla eri aikaan edellä mainittuna ajankohtana ja perhe-elämän eri vaiheissa? 2) Perheen taso, arjen rytmien muotoutuminen ja kehittäminen: miten perheet ja kotitaloudet muokkaavat päivittäiset arkikäytäntönsä, rytmensä ja sekvenssirakenteensa erilaisissa siirtymävaiheissa? 3) Henkilökohtainen taso, rytmien ja käytänteiden yksilölliset merkityskokemukset.

Tämän teoksen perimmäinen tavoite on selvittää, *miten arkirythmi on yhteydessä yksilöiden ja perheiden hyvinvointiin*, samoin kuin miten päivärytmien muutokset implikoivat tuen tarvetta tai osoittavat kyvyttömyyttä itsenäiseen elämään. Käytännön tavoitteena on myös tarjota lapsiperheille ja vanhuksille välineitä ajalehtivan rytmien ja arjen muuttamiseen vakaaksi ja ennakoitavaksi.

Koska tutkimuksessa liikutaan monella yhteiskunnallisella tasolla, on tutkimusongelmiin vastaamisessa järkevää käyttää erilaisia metodologisia tutkimusotteita. Tällä monimetodologisella otteella pyrimme saamaan erilaista, toisiaan täydentävää komplementaarista tietoa.

Epistemologisesti yhteiskunnallisella tasolla käytetään tilastomatemattisia menetelmiä. Frekvenssien, prosenttien ja graafisten kuvaajien avulla pyritään havainnollistamaan arkitoimintojen kollektiivisten ryt-

Kuvio 1. Tutkimuksen keskeiset käsitteet

mien muuttumista historiallisesti sekä kuvamaan toimintojen lomittumista toisiinsa. Kollektiivisten toimintojen graafinen kuvaus on uusi, tässä tutkimuksessa kehitetty menetelmä (Aalto & Varjonen, tämä teos).

Perheen tasolla sovelletaan metodologisesti sellaisia otteita, jotka ottavat huomioon usean henkilön välisen vuorovaikutuksen. Yhtäältä käytetään sosiaalista konstruktionismia (esim. Berger & Luckmann 1967), jossa tarkastellaan tiedon yhteistä rakentamista sosiaalisessa vuorovaikutuksessa muiden kanssa (Raijas; Sailio; Ritala & Kivilehto, tämä teos). Keskeistä sosiaalisessa konstruktionismissa on se, että kielen ajatellaan rakentavan sosiaalista todellisuutta. Todellisuudesta voidaan konstruoida useita eri versioita: elämä ei ole niinkään absoluuttisia totuuksia, vaan pikemmin erilaisia selitystapoja ja kertomuksia siitä. Kielen merkitys tutkimuskohteenä ja välineenä nousee tärkeäksi (ks. esim. Mallon 2008).

Toisaalta sovelletaan väljästi sosiokulttuurista lähestymistapaa (Vygotsky, 1978, 1987; Cole & Wertsch, 1996). Sen mukaan inhimillinen toiminta ja sosiokulttuurinen ympäristö ovat dialektisessa vuorovaikutuksessa keskenään (Sekki & Korvela; Kaartti & Korvela; Korvela & Kaartti,

tämä teos). Arjen toiminnan perustaa ei voida johtaa yksilön toiminnasta tai kielestä ja sosiokulttuurisesta ympäristöstä toisistaan erillään, vaan kysymys niiden keskinäisestä dialektisesta vuorovaikutuksesta (Wertsch, del Rio & Alvarez, 1995, Kozulin, 2003). Vygotsky kuvaa (1981, s. 137) tällaisia toiminnan dialektisia hetkiä analysoimalla psykologisten ja materiaalien välineiden käyttöä ja kehitystä. Vygotskyn mukaan uusi toimintaväline muuttaa koko käyttäytymisprosessin. Ihminen voi kontrolloida toimintaansa hyödyntämällä ja luomalla uusia käytännöllisiä ja mentaalisia välineitä – myös perheen kriisitilanteissa (Sekki & Korvela, tämä teos).

Kulttuuri-historiallinen toiminnanteoria (Leontjev, 1978; Engeström, 1987) tarkastelee toiminnan kollektiivista muutosta pitkän ajan kuluessa. Dialektiseen prosessiin päästään käsiksi tutkimalla, miten toiminnassa käytetyt materiaaliset ja sosiaaliset välineet sekä toiminnan kohde ovat muuttuneet historian aikana. Tässä kirjassa kulttuuri-historiallista toiminnan teoriaa hyödynnetään, kun analysoidaan uutta toimintavälinettä, sekvenssimenetelmää (Korvela, Saarilahti & Sekki ja Sekki & Korvela).

Kolmatta eli yksilöllistä tasoa lähestytään fenomenologisen tutkimuksen keinoin. Fenomenologian piiriin on kehittynyt useita erilaisia painotuksia ja teoreettisesti toisistaan poikkeavia suuntauksia. Tässä tutkimuksessa on useimmiten kyse hermeneuttisesta fenomenologiasta, jossa keskitytään eletyn kokemuksen ja siitä paljastuvien merkitysten kuvaamiseen. Kyse on siten kokemuksen ymmärtämisestä syntyvästä tulkinnasta ja sen merkityksellistämisestä. Fenomenologisen tutkimuksen tavoitteena on tuottaa kuvausta yksilön kokemuksesta ja näin ollen niistä lähtökohdista, jotka vaikuttavat sosiaaliseen vuorovaikutukseen ja toimintaan. Siksi hermeneuttis-fenomenologinen (Heidegger, 1962; Gadamer, 1975; Merleau-Ponty, 2002, 2012) lähestymistapa pyrkii myös sen sosiaalisen kontekstin syvälliseen ymmärtämiseen, jossa toiminta saa merkityksensä. Fenomenologinen tutkimus nostaa muiden tutkimusotteiden avulla tuotetun tiedon rinnalle kokemukseen kietoutunutta intuitiivista, paattista ja hiljaista tietoa ja syventää näin ymmärrystä suomalaisesta lapsiperheen arjesta (Heinilä; Kyrönlampi, tämä teos).

Tässä kirjassa esitelty tutkimus koostuu viidestä alaprojektista, joista kukin keskittyy tiettyyn perhe-elämän vaiheeseen tai vaiheisiin ja edustaa yhtä yhteisöllistä tasoa. On silti muistettava, että vaikka kukin tutkimus keskittyy yhdelle yhteiskunnalliselle tasolle, eri tasojen välinen vuorovaikutus on kaikissa kiinnostuksen kohteena. Seuraavassa taulukossa (1) kuvataan eri alaprojektien luonnetta.

Perheen ruuhkainen elämänvaihe nousee keskeiseksi tutkimuskohteeksi. Sitä lähestytään sekä kollektiivisten rytmien, perheen arjen rakentumisen että yksilöllisten merkitysten pohjalta.

Taulukko 1. Alaprojektit, niiden yhteisölliset tasot ja tutkitut siirtymävaiheet

Alaprojektit	Analyysitaso	Siirtymävaihe			
		Perheen muodos- tuminen	Ruuhka- vuodet	Eläköity- minen	Vanhuus
1. Aalto & Varjonen: Arjen kollektiiviset rytmit	Yhteiskunta	X	X	X	
2. Rajjas & Sallio: Muutos parisuhteesta lapsiperheeksi	Perhe	X			
3. Korvela, Sekki, Saarilahti & Kaartti: Päivärytmin raken- tuminen ja arjen muutta- minen ruuhkavuosina	Perhe		X		
4. Kivilehto & Ritala: Ikäihmisten arjen rakentuminen	Yksilö				X
5. Heinilä & Kyrönlampi: Ruuhkavuosien yksilölliset merkityskokemukset	Yksilö		X		

4 Kirjan rakenne

Kirja koostuu kahdeksasta luvusta. Toinen luku **Arjen rytmien kollektiiviset muutokset elämänvaiheiden siirtymissä** muodostuu kolmesta artikkelista *Arjen kollektiiviset rytmit tutkimuksen kohteena (Kristiina Aalto & Johanna Varjonen)*, *Arjen rytmit perhe-elämän muutoskohdissa 1979–2009 (Kristiina Aalto)* ja *Arjen rytmit työelämän loppuvaiheessa ja eläkkeelle siirtymä 1979–2009 (Johanna Varjonen)*. Luku II keskittyy kollektiivisten muutosten tutkimiseen ja perustuu valtakunnallisiin ajankäyttöaineistoihin vuosilta 1979–2009. Aluksi esitellään metodit, joiden avulla kollektiivisia rytmejä voidaan kuvata ja tutkia. Seuraavassa artikkelissa tutkitaan arki-rytmien muuttumista lapsettomasta perheestä perheen ruuhkavuosiin aikavälillä 1979–2009. Myös miesten ja naisten rytmien välisiä eroja selvitetään. Lopuksi tarkastellaan arjen rytmien muuttumista eläköitymisvaiheessa vuosina 1979–2009.

Kolmas luku on nimetty **Arjen rakentuminen parisuhteesta lapsiperheeksi -muutosvaiheessa**. Myös taloudelliset kysymykset saattavat vaikuttaa arkirytmien muodostumiseen silloin, kun perheeseen syntyy ensimmäinen lapsi. Sen vuoksi kolmannen luvun tutkimuskohteena on rahan käyttö ja sen mahdollinen muuttuminen, kun perhe muuttuu pari-

suhteesta lapsiperheeksi. Luku rakentuu kahdesta artikkelista: *Rahan ja ajan käytön muutokset nuoren lapsiperheen arjen hyvinvoinnin toteutumisen näkökulmasta* (Anu Raijas) ja *Perheen sisäisen rahanjaon muuttuminen ja sen merkitys lapsiperheiden arjen rakentumisessa* (Marjaana Sailio). Aineisto perustuu nuorten äitien käymiin internetkeskusteluihin. Rahan käyttöä tarkastellaan aluksi yksilöllistymisen pohjalta. Toisessa artikkelissa rahan käyttöä peilataan erilaisiin keskustelussa heijastuviin perhekäsityksiin.

Neljäs luku **Arjen rakentuminen ruuhkavuosisiperheissä** koostuu kahdesta artikkelista: *Aika- ja perhekäsitykset ruuhkavuosien määrittäjänä* (Noora Kaartti & Pirjo Korvela) ja *Arjen joustava rakentuminen ruuhkaisaa elämänvaihetta elävissä perheissä* (Pirjo Korvela & Noora Kaartti). Tässä luvussa tutkitaan perheen ruuhkavuosia käsitteellisesti eli miten perheen ruuhkavuodet ymmärretään ja miten ne määrittyvät internetkeskusteluissa. Tässäkin luvussa löydettyjä käsityksiä peilataan erilaisiin perhekäsityksiin ja kiteytetään uusi tiimiperheen käsite, joka yhdistää erilaisia perhemalleja sujuvasti. Luvun toisessa artikkelissa otetaan käyttöön sekvenssin käsite, jolla arjen rakentumista voidaan kuvata. Sekvenssin käsitteen avulla havainnollistetaan sekä onnistunutta perheen sisäistä neuvottelua että arjen rakenteen murtumista.

Viides luku **Päivä- ja viikkorytmin rakentaminen – interventio arjen tukemiseksi** muodostuu kahdesta artikkelista: *Arjen rytmin muuttaminen – uuden työtavan kehittäminen perhetyöhön* (Pirjo Korvela, Marja Saari-Lahti & Sanna Sekki) ja *Rytmihäiriöitä lapsiperheiden arjessa – arjen rytmittämisen haasteet ajalehtivassa arjessa* (Sanna Sekki & Pirjo Korvela). Tässä luvussa keskitytään niihin perhetilanteisiin, joissa perheen rytmi on murtunut ja arki niin sanotusti ajalehtii. Aluksi esitellään uuden työtavan kehittämistä ja menetelmän käyttöä perheiden ajalehtivan arjen muuttamiseksi Arki Haltuun -hankkeessa. Tässä artikkelissa hyödynnetään kehittävästä työntutkimuksesta lähestymistavan yhteydessä kehitettyä ekspansiivisen oppimisen teoriaa. Toisessa artikkelissa analysoidaan ajalehtivan arjen luonnetta arjen rytmittämisen haasteiden näkökulmasta.

Kuudennessa luvussa **Ikäihmisten arjen rakentuminen** (Sari Kivilehto & Wilhelmiina Ritala) siirrytään ikäihmisiin ja eläkkeellä olon vaiheeseen. Ikäihmisten arjen rakentumista ja arjen rytmiä kuvataan sekä heidän itsensä että ikäihmisten kanssa työskentelevien asiantuntijoiden avulla. Keskeisenä tutkimusnäkökulmana on se, miten päivärytmi tai sen häiriintyminen on yhteydessä ikäihmisten itsenäiseen asumiseen.

Seitsemäs luku **Arki yksilöllisten merkitysten näkökulmasta** muodostuu kahdesta artikkelista: *Sydänääniä – hermeneuttis-fenomenologinen tulkinta aikuisopiskelijan arjesta* (Henna Heinilä) ja *Alakoululaisten arjen rakentuminen* (Taina Kyrönlampi). Tässä luvussa siirrytään tarkastelemaan arjen rytmejä yksilöllisten merkitysten näkökulmasta. Metodologisissa lähtökohdissa siirrytään hermeneuttis-fenomenologiseen tutkimusotteeseen.

Ensimmäisessä artikkelissa tarkastellaan, miten ruuhkavuosia elävät aikuisopiskelijat kokevat tämän ajan ja miten kiireisestä ajasta löytyy ”las-koksia” ja esteettisiä kokemuksia, jotka auttavat jaksamaan. Toisessa artikkelissa lapset ovat keskiössä eli tutkitaan, miten kolmasluokkalaiset lapset kuvaavat arkeaan valokuvaamalla heille merkityksellisiä asioita. Valokuvan käyttö tutkimusmetodina on tämän artikkelin tärkeä kontribuutio.

Kahdeksannessa luvussa **Arjen rakentumisen ja rytmien kokoavaa tarkastelua** (*Pirjo Korvela*) kootaan yhteen kirjan tuloksia ja rakennetaan ymmärrystä siitä, miten arjen rytmit näyttäytyvät erilaisissa käännekohtissa ja miten arki rakentuu lapsiperheissä ja eläkkeellä olevien elämässä. Eri lujien antia peilataan teoreettisiin lähtökohtiin eli tarkastellaan, miten perheet tai yksilö ja yhteiskunta näyttävät olevan vuorovaikutuksessa keskenään ja miten arjen rytmit ovat yhteydessä hyvinvointiin.

- ANDERSSON, S. (2007). *Kahdestaan kotona. Tutkimus vanhoista pariskunnista* (Tutkimuksia 169). Helsinki: Stakes.
- BECH JØRGENSEN, B. (1991). What they are doing when they seem to do nothing? Teoksessa J. Ehrnrooth & L. Siurala (toim.), *Construction of youth* (s. 148–158). Helsinki: VAPK-Publishing.
- BECK-GERNSHEIM, E. (2002). *Reinventing the family – in search of new lifestyles*. Cambridge: Polity Press.
- BENGTSON, V. L. & ALLEN, K. R. (1993). The life course perspective applied to families over time. Teoksessa P. G. Boss, W. J. Doherty, R. Larossa & W. R. Schumm (toim.), *Source Book of Family Theories and Methods: a Contextual Approach*. New York: Plenum Press.
- BERGER, P. & LUCKMANN, T. (1967). *The social construction of reality: A treatise in the sociology of knowledge*. Harmondsworth: Penguin.
- BURKITT, I. (2004). The time and space in everyday life. *Cultural Studies*, 18, 139–159.
- CASTRÉN, A.-M. & HÖGBACKA, R. (2014). Avautuuko perhe? Eksklusiivisuuden ja inklusiivisuuden dynamiikka perhesidoksissa. *Sociologia*, 51, 106–122.
- COLE, M. & WERTSCH, J. (toim.) (1996). *Contemporary implications of Vygotsky and Luria*, MA: Clark University Press.
- DALHSTRÖM, E. (1987). Everyday-life theories and their historical and ideological contexts. Teoksessa U. Himmelstrand (toim.), *The multiparadigmatic trend in sociology* (s. 187–196). Uppsala: Almqvist & Wiksell.
- DENHAM, S.A. (2002) Family Routines: A Structural Perspective for Viewing Family Health. *Advances in Nursing Science*, 24(4), 60–74.
- DUVALL, E. M. (1957). *Family Development*. New York: Lippencott.
- ENGSTRÖM, Y. (1987). *Learning by Expanding: An Activity-Theoretical Approach to Developmental Research*. Helsinki: Orienta-Konsultit.
- FELSKI, R. (1999–2000). The invention of everyday life. *New Formations A Journal of Culture/Theory/Politics* 39, 15–31.
- FIESE, B.H., TOMCHO, T. J., DOUGLAS, M., JOSEPHS, K., POLTROCK, S. & BAKER, T. (2002). A Review of 50 years of research on naturally occurring family routines and rituals: Cause for celebration? *Journal of Family Psychology*, 16, 381–390.
- FÄGEL, S., M. JONSSON, P. KORVELA & A. KUPIAINEN (toim.) (2011). *Arki Haltuun – sekvenssinetelmä perhetyössä*. Helsinki: Väestöliitto.
- GADAMER, H.-G. (1975). Hermeneutics and Social Science. *Philosophy of Social Criticism/Cultural Hermeneutics*, 2, 307–316.
- GUPTA, S. (2007). Autonomy, dependence, or display? The relationship between married women's earnings and housework. *Journal of Marriage and Family*, 69, 399–417.
- HAVERINEN, L. (1996). *Arjen hallinta kotitalouden toiminnan tavoitteena. Kotitalouden toiminnan filosofista ja teoreettista tarkastelua* (Tutkimuksia 164). Helsingin yliopisto, opettajankoulutuslaitos.
- HAVERINEN, L. & KORVELA, P. (1994a). Arjen hallinta kotitalousopetuksen tavoitteena. 1. osa. *Kotitalous*, 58(1), 14–17.
- HAVERINEN, L. & KORVELA, P. (1994b). Arjen hallinta kotitalousopetuksen tavoitteena. 2. osa. *Kotitalous*, 58(2), 24–27.
- HAVERINEN, L. & KORVELA, P. (2006). Voiko arkea hallita? Kotitaloustieteen näkökulma arkielämän tutkimukseen. *Teho* 3/2006, 14–17.
- HAVERINEN, L. & MARTIKAINEN, M. (2004). *Rakas lapsi – ei! Kodin kasvattava vuorovaikutus* (Kotitalous- ja käsityötieteiden laitoksen julkaisuja 14). Helsingin yliopisto.
- HEIDEGGER, M. (1962). *Being and time*. Boston: Beacon Press.
- HEINONEN, V. (1998). *Talonpoikainen etiikka ja kulutuksen henki. Kotitalousneuvonnasta kuluttajapolitiikkaan 1900-luvun Suomessa* (Bibliotheca historica 33). Helsinki: Suomen Historiallinen Seura.
- HORELLI, L. (2012). Aikaurbanismi avuksi arjen hallintaan. *Hyvinvointikatsaus* 3/2012, 2–8.

- JALLINOJA, R. (1984). Perhekäsityksistä perhettä koskeviin ratkaisuihin. Teoksessa E. Haavio-Mannila, R. Jallinoja & H. Strandell (toim.), *Perhe, työ ja tunteet. Ristiriitoja ja ratkaisuja* (s. 37–110). Helsinki: WSOY.
- JALLINOJA, R. (1985). *Johdatus perhesosiologiaan*. Helsinki: WSOY.
- JALLINOJA, R. (2006). *Perheen vastaisuus. Familistista käännettä jäljittämässä*. Helsinki: Gaudeamus.
- JANHONEN-ABRUQUAH, H. (toim.) (2009). *Kodin arki* (Kotitalous- ja käsityötieteiden laitoksen julkaisuja 19). Helsingin yliopisto.
- JOKINEN, E. (2005). *Aikuisten arki*. Helsinki: Gaudeamus.
- JONSSON, M. (2006). *Perhetyö, arki ja sekvenssit. Raportti Arki Haltuun kehittämishankeesta*. Opinnäytetyö, ylempi AMK-tutkinto. Järvenpää: Diakonia-ammattikorkeakoulu.
- KISER, L.J., BENNET, L., HESTON, J. & PAAVOLA, M. (2005) Family ritual and routine: Comparison of Clinical and Non-Clinical Families. *Journal of Child and Family Studies*, 14(3), 357–372.
- KORVELA, P. (2003). *Yhdessä ja erikseen – perheenjäsenten kotona olemisen ja tekemisen dynamiikka* (Tutkimuksia 128). Helsinki: Stakes.
- KORVELA, P. (2011). Arki, päivärhythmi ja sekvenssit: Miten käsitteellistää arkea ja kotia? Teoksessa S. Fägel, M. Jonsson, P. Korvela & A. Kupiainen (toim.), *Arki Haltuun – sekvenssimenetelmä perhetyössä* (s. 219–223). Helsinki: Väestöliitto.
- KORVELA, P., HOLMBERG, M., KUPIAINEN, A. & JONSSON, M. (2009). Ajelehtivasta ankkuroituun arkeen – Arkirytmien muuttamisen tutkiminen perhetyössä sekvenssikartta -menetelmällä. Teoksessa H. Janhonen-Abuquah (toim.), *Kodin arki* (s. 103–119) (Kotitalous- ja käsityötieteiden laitoksen julkaisuja 19). Helsingin yliopisto.
- KORVELA, P. & KESKINEN, H. (2008). From surviving to reconciling home and work – an activity-theoretical study on the changing everyday life of families. Teoksessa T. Tuomi-Gröhn (toim.), *Reinventing art of everyday making* (s. 241–270). Bern: Peter Lang.
- KORVELA, P. & RÖNKÄ, A. (2014). Arkielämä näkökulmana perheeseen. Teoksessa R. Jallinoja, K. Jokinen & H. Hurme (toim.), *Perhetutkimuksen suuntauksia* (s. 192–214). Helsinki: Gaudeamus.
- KOZULIN, A. (2003). Psychological tools and mediated learning. Teoksessa A. Kozulin, B. Gindis, V.V. Ageyev & S.M. Miller (toim.), *Vygotsky's educational theory in cultural context*. Cambridge: Cambridge University Press.
- KYRÖNLAMPI-KYLMÄNEN, T. (2007). *Arki lapsen kokemana – Eksistentiaalis-fenomenologinen haastattelututkimus* (Acta Universitatis Lapponiensis 111). Rovaniemi: Lapin yliopisto.
- LAMMI-TASKULA, J. (2007). *Parental leave for fathers? Gendered conceptions and practices in families with young children in Finland* (Research report 166). Helsinki: STAKES.
- LARSEN, G. (2006). Why megatrends matter? Copenhagen Institute for Future Studies. *Future orientation* 5/2006, 8–13. Haettu 11.11. 2013 osoitteesta <http://www.cifs.dk/doc/framtidorientering/fo-2006-05-en.pdf>
- LAVE, J., MURTOUGH, T. & DE DA ROCHE, O. (1984). The dialectic of arithmetic in grocery shopping. Teoksessa B. Rogoff & J. Lave (toim.), *Everyday cognition: Its development in social context*. London: Harvard University Press.
- LEFEVRE, H. (1991). *Critique of everyday life*. Libdin: Verso.
- LEFEVRE, H. (2000/1971). *Everyday life in the modern world*. London: Athone Press.
- LEONT'EV, A.N. (1978). *Activity, consciousness and personality*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.
- MALINEN, K. (2011). *Parisuhde pikkulapsiperheessä* (Jyväskylän studies in education, psychology and social research 426). Jyväskylän yliopisto.
- MALLON, R. (2008). Naturalistic approaches to Social Construction. The Stanford Encyclopedia of Philosophy. Stanford University. Haettu 2.7.2014 osoitteesta <http://stanford.library.usyd.edu.au/entries/social-construction-naturalistic/>
- MASON, J. & MUIR, S. (2013) Conjuring up traditions: atmospheres, eras and family christmases. *The Sociological Review*, 61, 607–629.
- MERLEAU-PONTY, M. (2002). *Phenomenology of Perception* (käännös C. Smith). London: Routledge. (Alkuperäisteos 1945.)
- MERLEAU-PONTY, M. (2012). *Filosofisia kirjoituksia*. Helsinki: Nemo.

- MINNOTTE, K. L., STEVENS, D., PEDERSEN, M., MICHAEL, C. & KIGER, G. (2007). Emotion-work performance among dual-earner couples: Testing four theoretical perspectives. *Journal of Family Issues*, 28, 773–793.
- MÄÄTTÄ, P. (1999). *Perhe asiantuntijana*. Jyväskylä: PS-kustannus.
- OCHS, E. & T. KREMER-SADLIK (toim.) (2013), *Fast-forward family. Home, work, and relationships in middle-class America*. Berkeley: University of California Press.
- PAAJANEN, P. (2007). *Perhebarometri 2007. Mikä on minun perheeni? Suomalaisten käsityksiä perheestä vuosilta 2007 ja 1997* (Väestöntutkimuslaitoksen katsauksia E30/1997). Helsinki: Väestöliitto.
- PENDERGAST, D., MACGREGOR, S. L. T. & TURKKI, K. (toim.) (2012). *Creating home economics futures: The next 100 years* (s. 1–11). Bowen Hills Olds: Australian Academic Press.
- PRATT, M. W. & FIESE, B. H. (2004). *Family Stories and the Life Course: Across Time and Generations*. Taylor & Francis.
- PRICE, S., P. MCKENRY & M.- J. MURPHY (toim.) (2000). *Families across time – A Life Course Perspective*. Oxford University Press.
- PÄÄKKÖNEN, H. (2012). Ajankäyttö on kansainvälisesti laajeneva tutkimusala. *Hyvinvointikat-saus* 3, 75–77.
- RESNICK, L. B. (1987). Learning in school and out. *Educational Researcher*, 17 (9), 13–20.
- ROGOFF, B. & LAVE, J. (toim.) (1984). *Everyday cognition: Its development in social context*. London: Harvard University Press.
- RÖNKÄ, A. & KORVELA, P. (2009). Everyday family life: Dimensions, approaches and current chal-lenges. *Journal of Family Theory and Review*, 1, 87–102.
- RÖNKÄ, A., MALINEN, K. & LÄMSÄ, T. (toim.) (2009), *Perhe-elämän paletti. Vanhempana ja puoli-sona vaihtelevassa arjessa*. Jyväskylä: PS-kustannus.
- SALLINEN, M., RÖNKÄ, A., KINNUNEN, U. & KOKKA, K. (2007). Trajectories of depressive mood in adolescents: Does parental work or parent-adolescent relationship matter? A follow-up study through junior high school in Finland. *International Journal of Behavioral Develop-ment*, 31, 181–190.
- SALMI, M. (1991a). *Ansiotyö kotona – toiveuni vai painajainen? Kotiansiotyö Suomessa työnteki-jän arkipäivän kannalta* (Sosiologian laitoksen tutkimuksia 225). Helsingin yliopisto.
- SALMI, M. (1991b). Ajatteletko arkena? Arkielämä ja tietoisien toiminnan mahdollisuus. *Sosiolo-gia* 4, 237–249.
- SALMI, M. (2004). Arkielämä kokoaa yhteen työn ja perheen. Teoksessa M. Salmi & J. Lam-mi-Taskula (toim.), *Puhelin, mummo vai joustava työaika. Työn ja perheen yhdistämisen arkea* (s. 11–27). Helsinki: Stakes.
- SALMI, M. & LAMMI-TASKULA J. (toim.) (2004). *Puhelin, mummo vai joustava työaika. Työn ja per-heen yhdistämisen arkea*. Helsinki: Stakes.
- SHOVE, E., PANTZAR, M. & WATSON, M. (2012). *The dynamics of social practice. Everyday life and how it changes*. London: Sage.
- STM (2008). *Varhaiskasvatus vuoteen 2020. Varhaiskasvatuksen neuvottelukunnan loppuraportti* (Sosiaali- ja terveystieteiden selvityksiä 2007:72). Helsinki. Haettu 28.11.2013 osoitteesta http://www.stm.fi/c/document_library/get_file?folderId=28707&name=DLFE-4044.pdf&title
- SUME, H. (2008). *Perheen pyörteinen arki. Sisäkorvaistutetta käyttävän lapsen matka kouluun* (Jyväskylä Studies in Education, Psychology and Social Research 334). Jyväskylän yliopisto.
- Tilastokeskus (2012). *Perheet 2011*. Tilastokeskus: Suomen virallinen tilasto (SVT) Väestö 2012. Haettu 11.11. 2013 osoitteesta http://tilastokeskus.fi/til/perh/2011/perh_2011_2012-05-25fi.pdf
- TUOMI-GRÖHN, T. (2008). (toim.), *Reinventing art of everyday making*. Frankfurt am Main: Peter Lang.
- TURKKI, K. (1999). Kotitalousopetus tienhaarassa – teknisistä taidoista kohti arjen hallintaa (Kotitalous- ja käsityötieteiden laitoksen julkaisuja 2). Helsingin yliopisto.
- TÖRRÖNEN, M. (2012). *Onni on joka päivä. Lapsiperheen arki ja hyvinvointi*. Helsinki: Gaudeamus.

- VAARANEN, H. (2006). Kevytsuhde nuorten aikuisten parisuhteen muotona. *Nuorisotutkimus* 4/2006.
- VARJONEN, J. (1991). "Vie mennessäs, tuo tullessas". *Samanaikaisuus kotitalouden toiminoissa* (Kodin taloustieteen laitoksen julkaisuja 2). Helsingin yliopisto.
- VARJONEN, J. & AALTO, K. (2005). Kotitaloustuotannon pitkä marssi tilastoihin. Teoksessa J. Leskinen, H. Hallman, M. Isoniemi, L. Perälä, T. Pohjoisaho, E. Pylvänäinen (toim.), *Vox con-sumptoris - kuluttajan ääni* (Kuluttajatutkimuskeskuksen vuosikirja 2005) (s. 1–22). Helsinki: Kuluttajatutkimuskeskus.
- VYGOTSKY, L.S. (1978). *Mind in society*. Cambridge: Harva.
- VYGOTSKY, L. S. (1981). The genesis of higher mental functions. Teoksessa J. W. Wertsch (toim.), *The concept of activity in Soviet psychology* (s. 189–240). Armonk, NY: Sharpe.
- VYGOTSKY, L. S. (1987). *Thinking and speech*. New York: Plenum.
- WERTSCH, J. W., P. DEL RIO & A. ALVAREZ (toim.) (1995). *Sociocultural studies of mind*. Cambridge: Cambridge University Press.